

podmínce (§ 1167 obč. zák.). Srovnale zjištěno jest dále nižšími soudy, že vytknuté a též i žalobcem přiznané vady kamen, nečiní je nezpůsobilými k potřebě. Právem uznal tedy odvolací soud, že měla žalovaná strana volbu žádati buď opravu, t. j. odstranění vad, aneb zmenšení úplaty. Tu dlužno však rozeznávat. Pokud jde o vadu, záležející v tom, že kachlová lavice, do kamen částečně zasazená, jest nerovnou, prohnoutou, nedá se tato vada, jak nižšími soudy zjištěno, napravit, leč s vynaložením nepoměrného nákladu, takže právem v tomto bodu uznal odvolací soud srovnale se soudem prvním na zmenšení úplaty za tuto vadu. (§ 1167 obč. zák.) Ostatní vady, prasknutí konsoly a spáry (fug.) v kamnech dají se odstraniti bez vynaložení značného nákladu, jak nižší soudy zjistily. Byl proto žalobce povinen, opravy tyto, totiž odstranění těchto vad provést. Jest ovšem pravdou, že mu žalovaná firma nestanovila lhůty ku provedení těchto oprav s tím, že jinak po marném uplynutí této lhůty opravu odmítne, tím však nepozbyla žalovaná práva na opravy tyto, jak mylně právně uznaly nižší soudy, nýbrž tím pozbyla pouze práva žádati druhou alternativu, snížení mzdy, aneb náhrady nákladu za opravu, kterou by dala provést jiným kamnářem. Jest tudíž žalobce stále ještě povinen opravy tyto provést. Dle §u 1170 obč. zák. přísluší odměna (úplata) po dohotovení díla, čímž však rozuměti jest dohotovení díla bezvadného. Před provedením oprav těch nelze však dílo žalobcem dodané pokládati za bezvadné, není tudíž úplata za dílo to splatnou a jeví se proto žaloba před provedením oprav býti předčasnou, i bylo ji pro tentokrát zamítnouti.

Čís. 4570.

Odmítl-li procesní soud podle §u 179, odstavec první c. ř. s. nový skutkový a důkazní přednes a odvolací soud to v důvodech svého rozsudku schválil, není proti tomuto rozhodnutí opravného prostředku (§ 528 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 20. ledna 1925, Rv I 1786/24.)

Ve sporu o 4.500 Kč odmítl Nejvyšší soud dovolání žalované firmy, pokud napadlo odmítnutí nového přednesu při ústním sporném jednání dne 16. července 1924, a důkazů o něm nabídnutých.

Důvody:

Žalovaná firma vytrasila se při posledním (čtvrtém) ústním sporném jednání před prvním soudem s novým přednesem, že žalobce ze služeb byl propuštěn proto, že byl neschopným, konati služby příslibené, pokud se týče podle okolností přiměřené, a nabídla o tomto novém přednesu důkaz svědky. Prvý soud odmítl, jak patrně z protokolu o tomto ústním jednání a z důvodů rozsudku, tento nový přednes a důkazy o něm nabídnuté proto, že nové údaje a průvody nebyly dříve uvedeny patrně v úmyslu, rozepří protáhnouti a že by jejich připuštění

značně zdrželo vyřízení sporu. Jde tedy o usnesení podle §u 179 odstavec první c. ř. s. a nikoliv o zamítnutí důkazů, stranami nabídnutých, proto, že se soudu zdály býti nerozhodnými (§ 275 odstavec první c. ř. s.). Odvolací soud pokládal toto odmítnutí za důvodné a nezařídil proto nápravy, již se odvolání ve směru tom domáhalo. Jde tedy o rozhodnutí soudu druhé stolice, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, a nemění na tom ničeho, že ani prvním ani odvolacím soudem nebylo pojato do rozhodnutí vydaného ve věci hlavní, ač se tak podle zákona státi mělo.

Čís. 4571.

Z toho, že obchody byly provedeny efektivně, ještě neplyne, že nešlo o obchody diferenční. Pro tyto se vyžaduje, by nesl se úmysl aspoň jedné strany k tomu, by nebylo skutečně dodáno, a by druhá strana o tomto úmyslu věděla. Ustanovení §u 1271 obč. zák. jest povahy donucovací a nelze je obcházeti úmluvou stran (uznáním dluhu, smírem).

(Rozh. ze dne 20. ledna 1925, Rv I 1875/24.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný najmě, že směnka, o níž jde, byla jím žalující bance odevzdána ku krytí její pohledávky z diferenčních obchodů. O b a n i ž š í s o u d y ponechaly směnečný platební příkaz v platnosti, N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu pojednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nejpodstatnější námitkou žalovaného jest, že směnka, kterou podepsal jako přijatel a o níž nižší soudy zjistily, že jest to směnka žalobní, byla jím žalobkyni odevzdána ku krytí pohledávky žalobkyně z diferenčních obchodů; neboť ukázalo-li by se toto tvrzení pravdivým, staly by se všechny ostatní námitky bezpředmětnými. Třeba se tedy předem obíratí touto námitkou a uvědomiti si pojem diferenčních obchodů. V nauce i praxi ustálil se pojem diferenčních obchodů v ten smysl, že se jimi rozumí takové obchody, při nichž jsou srovnalou vůlí stran vyloučeny právo žádati, by skutečně bylo dodáno (odebráno), a povinnost skutečně dodati (odebrati) a místo toho je výslovně neb mlčky, konkludentním činem ujednáno, že má býti placen jen rozdíl dvou cen, při čemž stačí, když se úmysl i jen jedné strany nesl tímto směrem a druhá strana věděla o tomto úmyslu a dle něho si počínala, umožňujíc takto svému smluvníku, by uskutečnil svůj úmysl, docíliti jen kursovního zisku. Takové obchodování posuzuje se dle zásad o hře (sázce), vyslovených v §§ 1271 a 1272 obč. zák., aniž se vyžaduje, aby strany stály vůči sobě přímo jako hráči v právnickém smyslu (srov. rozh. čís. 2427, 2650, 2692 sb. n. s.). Po stránce procesuální náleží tomu, kdo tvrdí diferenční obchod, aby dokázal, že tu jsou skutkové okolnosti,